

מהיום למחר

מחירה ברכה שוורץ ומוכיחה זאת הלכה למעשה, כשהיא מתפשטת בשיא הסיב"עיות בגניית הערוכה אשר ברמת-גן.

(המשך מעמוד 39)

מהם. אבל הישראלים לא יכולים לספק לי את הדישיות שלי מהחיים. אני אר הבת לבנות הרבה, להסתובב במקומות יקרים, לטייל המון, לאכול טוב ולגור ב"מקומות מתאימים. מינימום שיהיה מלון הולטון. אבל אפילו לזה אין לישראלים מספיק כסף.

כן, אני יודעת שאני יפה. אפילו יפה מאד. יופי זה אולי הפילוסופיה שלי. בזכות היופי נפתחו לפני הרבה שנים שהיו אולי סגורים בפני אילו הייתי עם אף גשרי, או קמטים על הלחיים. אני מאי מינה שאם השערים האלה נפתחו, הם יישארו פתוחים לתמיד. אפילו כשהיה מבורגרת יותר, ואולי פחות מושכת. מה שבטוח זה שתמיד אהיה מטופחת ונאה."

אני משגעת

כל גבר!

מרות היופי, ולמרות שהיופי מעניק לי הרבה אפשרויות בחיי, אני לא חושבת שזה הגורם העיקרי לכך שאנשים מכל הסוגים ומכל המינים משתגעים אחרי. הפנטזיה הוא שאני יכר לה לשגע כל גבר רק על-ידי נעימת מבט בו, או איזה תנועה לעברו. לפעמים זה מצחיק אותי איך שהם כימעט חוטפים התקפות-לב ממני.

הסוד? אני לא יודעת אם זה סוד או טכניקה פשוטה. אני פשוט משתנה כל הזמן. משנה את ההתנהגות שלי, ואולי גם את ההשקפות שלי. אם מישהו פוגש בי במוצאי-שבת וקובע להיפגש אתי בר איה מלון ביום ראשון, הוא עלול לת-טוף באמת להתקל-לב, כי הוא יכול לגלות לפני ברכה שוורץ אחרת, שהוא לא מכיר ושהוא לא יכיר יותר אף פעם. לפעמים אני יכולה להתנהג כמו בת 16 עליוזה, משוחררת, תמימה, חסרת-מעצורים, בברנית ומתוסכלת. לפעמים אני יכולה להיות בת 40 מרצינה, רגישה, מסור-דת, שקטה, בטוחה בעצמה. לפעמים אני יכולה להיות מאתחברת מהוקצעת ומכריקה, לפעמים מאתחברת קלת-דעת וגסה. זה שלי משחק. זה פשוט תלוי במצב-הרוח שלי וגם אמונות הפלות, שאני אפילו מפחדת לספר עליהן.

בכלל, עכשיו, כשאני בת 22, אחרי גיי-שואלי לא ארוכים במיוחד, אחרי הרבה טיולים בחו"ל על חשבון הרבה אנשים, שפשוט רוצים שיהיה לי טוב ואוהבים

אותי, אחרי הרבה אנשים שאני מכירה, אני פחות או יותר יודעת מה שאני רוצה מהחיים שלי.

"אני לא רוצה לרוץ לשום מקום ולא בוחר לי כלום. אני לא ממהרת לשום מקום, ויש לי זמן. אני רוצה לעשות כל מה שרק אפשר. למעשה, כבר הייתי בכל העולם כימעט. כתבו עלי בכל העיתונים. אולי הגיע הזמן להאית את הקצב."

"בינתיים זה ממשך להיות כמו תמיד. בבוקר יש לי המון סידורים. יש לי חשבונות בשלושה בנקים ואני אפילו לא יודעת איפה הם, כך שכל הבוקר אני מנסה לחפש ולהיזכר איפה הבנקים האלה, לעזאזל. אני אוהבת לשתות יין ובירה ומתחילה להכניס לתוכי את הנזולים האלה, התרופות, כבר מארוחת-הצהריים. בלי שאני מספיקה להרגיש, כבר מגיע הלילה. לפעמים יש לי צילומים. אני עובדת כדוגמנית, ואני חושבת שאני מאד מצליחה בזה. אני גם נהנית מזה. כשהייתי בת 16, פיעה המונתי על שער השבת, הרגשתי זכונג פתאומי של הנאה בכל הגוף. דוגי מנות ולהצטלם זה כמו להתמכר למשהו, לאהבה או לסמים. לשניהם אני עדיין לא התמכרתי מעולם."

צ'אנס, שווה לכולם

ברכים אני מזמינה מוגינת ואחרי כמה בארים וכמה פגישות בלתי-מחייבות עם אנשים בלתי-מחייבים, בן נוסעת להפגישת של אותו - ערב. בדר-כלל זה מתחיל בארוחת-ערב טובה באיזה מלון או מיסעדת-פאר בלתי-אביב או ביפו. אחר-כך עוד איזה בילוי קטן, ומה שאחר-כך זה כבר לא לפירטום.

בסך-הכל החיים עברו עלי יופי, עד עכשיו, ואני לא רואה שום סיבה שהם לא ימשיכו ככה לנצח. כל דבר שרציתי, הגשתי. כל גבר שרציתי, השתני לפי עימי, וזה כדי לתת צ'אנס שווה לכולם, אני מחליטה, לגדל איזה פינפון. בן 26 או 27. עכשיו, למען העתיד הוורוד, יש לי מישור רחוק מעבר לים, בהולנד. אני חושבת שהוא האהבה האמיתית, האמיתי תית שלי, בלי כל הבולשיט.

"מה שמרגיז אותי הכי הרבה זה גבר רים שמסתכלים עלי ברחוב בעיניים של מישל. אין לי שום דבר נגד כסף, ואני אפילו נהנית מזה. אבל אני צריכה את כל גינוריה-האבירות מסביבי לזה, עד ש מגיעים בסוף למיטה הרכה. אני רואה את עצמי משוחררת הרבה יותר מאלו שמתפשטות עוד בחדרה-מדרגות. המין עוזר לאנשים להכיר אחד את השני טוב יותר, מקובל יותר ובלתי מחיצות. אפילו הבעייה היא הדרך, והגישה לעניין, אבל שזה בעצם לא צריך להיות עניין מיוחד. אני אוהבת להיות מטופחת ומאופרת עד הרגע האחרון. אשה צריכה לדעת איך להציג את עצמה, לגברים יש בעיות של כסף ועבודה ועוד כל מיני דברים, וכשהם מקבלים אותי בערב, אחרי שהוציאו עלי המון כסף, אין שום סיבה שלא יקבלו אותי יפה ומושכת. סכסית טובה, המיש חק בין המינים הוא כזה. יש כללים קבועים, ובהם אני אוהבת לשחק."

אין זמן לחשוב

ברכה שוורץ מסוגלת לדבר הרבה. למרות שתמיד אין לה זמן, ותמיד היא נמצאת בדרך ממקום למקום. היא מוצאת זמן לכל דבר שמעניין אותה. הב-רותיה מבית-הספר, שליחשו עליה פעם, בוודאי מקנאות בה על כך. היא תמיד תיראה זוהרת ויפה, ומתברר שגם מאחרי הכותרת והמיסגרת הנאה, מסתתרים אותו זוהר ואותו יופי. מקנאות לא לא יוכיחו לו לומר עליה שהיא טיפשה, אבל גם היא אינה מפחיתה מערך מתחרותיה, נע-רות-חווה הישראליות האחרות.

כך עוברים להם חיים של נערת-זוהר ישראלית, ברכה שוורץ. ובין טלפון לטל-פון, בין איפור להסרת איפור, בין חצי-לפת השמלות והחולצות הפירחוניות, בין המסיבות למיסעדות, שואלת גם ברכה את עצמה לפעמים, כמו כלול: "או מה עכ-לחשוב, אבל כיוון שאין לה הרבה זמן כמה שנים. ובינתיים, בחיוב רחב, המפגין שניים צחורות ושתי גומותיהן, היא לוחשת, כאלו לעצמה: "מהיום למחר, הכל מר-תר". וזו כבר הברקה פרטית שלה.

במודינה

בדר-כלל חינום, נמכר ב-500 לירות: הקונה, כמו לגבי מרבית המוצגים האחרים, היה אלק לרנר עצמו.

אפילו הצעירות הנאות שקיבלו את פני האורחים, הגישו להם משקאות והציגו לפנייהם את המוצגים, לא סייעו למכירה גופא. בובה מפנינלנד, תרומתו של האלוף (מיל), מאיר עמית שנלקחה מאוספו הי פרטי, נמכרה ב-250 לירות. ציורי-שמן שעבורו ביקשו 6000 לירות, לא נמכרו כלל. צלחת שעליה חתימות בכירי שח-קני הבימה האנגלית עוררה התעניינות כאשר דליה פן, הזכורה מהופעתה בסיד-רת הטלוויזיה ההנדה לבית פורטיט, הת-חרתה עליה עם רעייתו של התעשיין יוסף יעקובסון. למרות שרצתה מאד ב-צלחת ויתרה דליה, כמארכת טובה, לא רצתה שלה.

הכל בתמורה. סיור איש-פרטי שהבי טיה הפרופסור ייגאל דיין במוזיאון יש-ראל, נמכר ב-500 לירות, ללא תחרות כלל. לאסתר מרקוביץ, אישה צעירה ונאה, המנהלת את חברת שירותי השומרים, מאיר מורחי המוצאת מיוחדו רכש את אחד המוצגים, והיה היחיד מבין כל הקרואים ששילם בכסף מזומן ולא בצ'ק. אך מסמרה-ערב היה גימי "היפה". גימי המפורסם, מסרטה-טלוויזיה על הנר-קומנים, הופיע על הבימה הקטנה יחד עם צעירה שאותה הציג כארוסתו. והר-כיח לכל באי הבית כי אפשר ואפשר להיגמל מסמים.

דליה פן היתה זוהרת כתמיד, ובעלה אלק נחמד כתמיד, אבל המפגינים לא הפנינו, והתורמים לא תרמו.

סעד

עשי אצלנו ילד

מישרר-הסעד מציע תשלום

למישפחות המוכנות לטפל

בנערות המבקשות לזרז

ללא נישואין

המודעות המובלטות, שהתפרסמו בשבועות האחרונים במספר עיתונים, עוררו סקרנות בלב רבים. נשים מסודרות בגיל 40-50, המוכנות לאמץ צעירות בהריון, תמורת תשלום, מתבקשות לפנות טלפונית ל-לישכת-הסעד הקרובה למקום-מגוריהן.

זה היה נוסח המודעה שמאחריה, כך מסתבר, מסתתרת מהפכה שקטה במדיניות מישרר-הסעד, ובגישתו של המישרר ה-מפד"לי לבעיות שפיתרון היחיד, על-פי

דליה לרנר-פן ויודיה, ומפגינים מוד ביתה

אל-סם ואל שכנים

ההלכה היהודית, הוא סקילה או מוות באופן אחר.

"המעוניינות מוצפים". לפני שנים אחדות התעוררה לראשונה, באופן סומבי, בעיית הצעירות הנכנסות להריון מבלי שתימצאנה במיסגרת הנישואין, ושאינן רוצות - או אינן יכולות - לבצע הפלה מלאכותית. צעירות כאלה העדיפו, עד לפני שנים מעטות, להיעלם מבתיהן, ללדת בב-חשאי, לעיתים במצב שהביא לפגיעה חמורה באם הצעירה ובוולד, ולמסור את התינוק לאימוץ באמצעות מישרר-הסעד.

בעיית הנערות הרוצות ללדת או אינן יכולות לבצע הפלה, אך יחד עם זאת אין ביכולתן להישאר בביתן בתקופת ההריון

סמים

מי מנחד זאל-סם?

למסיבת-גן לכבוד

אגודת אל-סם, שנערכה

בסביון, כאו המוזמנים

לבדות, והמפגינים -

ההסתכל בהם

שורת האנשים שניצבה מחוץ לוויולה המסוארת ברחוב מגל בסביון, היוותה ניגוד משוער לסוללת הגברים והנשים הלבושים בהידור - שגררו ממכוניות פאר ונכנסו אל תוך הוויולה.

וזו אומנם היתה כוונתם של אותם אנשים: להפגין נגד האגודה למילחמה בסמים אל-סם, אשר ערכה מסיבת-גן בביתם של הזוקטור אלק לרנר ואשתו דליה פן.

כשהתימה עדה מכנס, לפני שנים אחדות, את אגודת אל-סם, עמדה לנגד עיני ניה מטרה עיקרית אחת: להקים בית אשר בו יקבלו נרקומנים טיפול-גמילה. עדה נוכחה כי אין בארץ אף מוסד אחד לגמילה מסמים, וכי בתי-החולים אינם ערוכים לטיפול בבעייה זו. הנרקומנים שהוכרחו, או ביקשו להיגמל, נשלחו ל-בתי-חולים לחולי-נפש. שם אולי עברו חוויות מועזות, אך לא נגמלו מן הסם. עיריית תל-אביב הסכימה, לאחר משא-ומתן ממושך, לתת לאגודה בית ביפו, אשר ישמש כמעון לגמילה-מסמים. לפני ראשי האגודה עמדו שתי בעיות: האחת, למצוא מימון להפעלת הבית, והאחרת: כמה תושבים רעשניים מיפו טענו כי "צריך להקים את המוסד בצפון תל-אביב."

בעי-הבית קנה. לביתם של אלק ודליה לרנר, שבו נערכה מסיבת האגוד, דה, הגיעו גם התורמים וגם תושבי יפו. ליפואים לא היה איכפת כלל שבית-גמי-לה-מסמים כזה לא יקום, רק שלא יהיה בשכונתם. למוזמנים, שכל אחד מהם שיר לם 100 לירות דמי-כניסה, לא היה איכ-פת כלל אם לא יהיה כסף עבור בית כזה. הם באו רק כדי לראות ולהיראות, לספר שהיו במסיבת-גן אצל דליה פן ב-סביון, אך לא היו מוכנים להשתתף כימעט כלל במכירה הפומבית, אשר הכ-נותיה היו קודש להקמת הבית.

את המצב הצייל בעל-הבית, אלק לרנר, בכל פעם שנוכח כי המנחה, שמואל שי, אינו מצליח למכור אחד המוצגים, הציע הוא-עצמו מחיר, במטרה לעודד את המ-כירה הפומבית. סופו של דבר היה שרנר

